

Tot l'enyor, tota la llum

Sempre podem triar entre mirar enrere i flagel·lar-nos o mirar endavant



Foto: Send me adrift.

Tant de bo tot fos tan fàcil com separar-se en un trencall i haver gaudit de l'estona amb qui t'ha acompanyat fins aquell tram. Poder-li agrair els dies i la llum que t'ha donat. Dir-li que sempre el recordaràs amb un somriure i que t'ha fet molt de bé.

Tant de bo fos tan fàcil.

A *Days*, inclosa en el single *She's got everything*, del 1968 i, posteriorment a l'edició Europea d'aquell mateix any del *The Kinks are the Village Green Preservation Society*, en Ray Davies descriu aquest sentiment d'una manera impecable, alternant una racionalitat commovedora (Gràcies pels dies/ els dies interminables/ els dies sagrats que em vas donar) amb la tristesa de saber que aquells dies meravellosos ja no tornaran (M'agradaria que avui fos demà/ la nit és fosca i només em du pena).

No és cap secret que gran part dels temes de la història de la música es nodreixen de la dicotomia. Poques vegades ens interessa aquest terme mig, aquest matís de ?tot bé, fins a un punt? o, com en aquest cas, ?aquí s'acaba el tram del camí que hem fet junts, ha estat molt bé i et recordaré sempre, malgrat que ara estigui una mica trist?.

Days m'agrada perquè és una cançó honesta. I perquè no recorre al cert xantatge emocional de les cançons de desamor (què faré sense tu? no em deixis que em moriré, sense tu no soc res...)

ni tampoc al clam de venjança (te'n penediràs tota la vida, ningú t'estimarà com jo, quan te n'adonis serà tard...). Per què hem d'arrebossar-nos en la misèria si hem estat afortunats de conèixer l'amor? Millor pensar que tot ha estat per bé i acceptar que possiblement l'enyor ens acompanyarà força temps, potser tota la vida.

Amb els anys, he après algunes coses importants. L'acceptació n'és una. Quan dic acceptació no vull dir resignació. Quan ens resignem estem disfressant d'acceptació la no-acció respecte a quelcom amb què interiorment no estem d'acord. L'acceptació sempre porta amb ella un aprenentatge i una consciència real dels fets, la resignació només és un estat aparent de rendició.

Us ho deia al principi, tant de bo fos tan fàcil. Sempre podem triar entre mirar enrere i flagel·lar-nos o mirar endavant i veure qui o què hi ha a la següent cantonada. Podem triar entre odiar i estimar, entre la venjança i la protecció. Podem sentir-nos éssers afortunats que han gaudit d'alguna cosa o desgraciats que l'han perdut tal i com la coneixien.

No és senzill triar l'opció generosa. No és senzill agrair en lloc de lamentar. Però sabeu què? El sol fet d'intentar-ho ja és un exercici brutal. I sí, aquells dies ja no tornaran. Sap molt de greu, així és la vida, toca avançar. El dolor és inevitable, el patiment opcional. I un cop passada la tempesta, si ho hem fet bé, tot allò bo que ens ha passat lluu d'un blau intens i net, rere la nuvolada.

Els dies feliços, recordats amb tendresa, mai deixaran d'escalfar-nos. Jo m'estimo més triar el record intens de la vida intensa, rescatar-lo del meu arxiu amb un somriure i sempre, sempre, pensar que he tingut la gran sort de compartir coses, d'estimar i ser estimada, amb tots els claroscurs que això comporta. Amb tot l'enyor i tota la llum.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=wcZNOdXcUSY>

Cançó: *Days*

Autor: Ray Davies

Disc *She's got everything* (EP), *The Kinks Are the Village Green Preservation Society* (Ed. Europea, 1968)